

Vizualna i zvučna čarolija

Već je prva scena u predstavi *Moj prijatelj Mačkodlak* dala naslutiti da je na temelju dramskog teksta **Olje Savičević Ivančević** stvorena vizualna i zvučna kazališna čarolija.

Prije početka predstave *Moj prijatelj Mačkodlak*, u splitskom Gradskom kazalištu lutaka, na pozornici su glumce čekali drveni štednjak, televizor i stari, udobni naslonjač, najavljujući nijemo ne samo *retro* atmosferu, nego i toplinu koja je proizlazila iz drva i zemljanih tonova. Upravo je to i uslijedilo. Već je prva scena, s trima mačkama i uspavanom tetom Gretom, dala naslutiti da je na temelju dramskog teksta **Olje Savičević Ivančević** stvorena vizualna i zvučna kazališna čarolija.

Priči o djevojčici koja je ostavljena na brigu teti dok joj je mama u bolnici i koju lutanje dovede do Mačkodlaka, nadnaravnog bića koje u predstavi dijele i ljudska i mačja mitologija, život je udahnulo čak jedanaest glumaca, no pogrešno bi bilo, barem prema skromnoj ocjeni autorice ovog članka, govoriti o većim ili manjim ulogama. Naime, s obzirom na cjelovitost izvedbe i na činjenicu da je svatko od glumaca – što govorom, što mimikom, gestama i općenito kretanjem na sceni (scenski pokret potpisuje **Damir Klemenić**) – doprinio živosti i duhovitosti predstave, bilo bi točnije govoriti o duljoj i kraćoj ulozi. **Sanja Vidan** kao teta Greta i **Ivica Beatović** kao Šinter svojim su simpatično iskarikiranim likovima podsjećali na filmske likove iz starih obiteljskih komedija, a isto se može reći i za **Alin Antunović** i **Franju Đakovića** u ulogama Ludašice i Slineše. Duhovitost nije izostala ni kod **Ivana Baranovića** u ulozi oca. **Tvrtko Štajcer** udahnuo je život golemom Mačkodlaku. Čudovišnu veličinu ublažio je pokretima i (uglavnom neartikuliranim) zvukovima i, unatoč veličini kostima, ni u jednom trenutku ne djeluje tromo. U igri zajedno s djevojčicom Jelicom koju je utjelovila **Lara Živolić** tako potpuno nadoknađuje činjenicu da ne govori ljudskim jezikom. Detalj koji je naglasio i djetinjastost i želju za životinjskim prijateljima svakako je i uzvik *Mace!* kojim Jelica popratila svaku pojavu mačaka i, premda je riječ o kratkom i jednostavnom uzviku, nesumnjivo su se mnoga djeca a i odrasli mogli prepoznati u tom oduševljenju i pokušaju da uhvati mačke kako bi ih vjerojatno (raz)mazila do iznemoglosti. Već spomenutom Franji Đakoviću koji u predstavi ima najviše transformacija (Jure ili DKNB – Dječak Koji Nabija Balun, zatim Slineša pa čak i Automat), povremeno je, od standardnog i neutralnog do lokalnog, organskog govora, bježao naglasak u ulozi Jure pa je to na momente umanjilo uvjerljivost, no zato je to nadoknadio izvrsnom mimikom.

Milana Buzolić-Vučica, **Andrea Majica**, **Petra Kovačić** i **Petar Konkvoj** – u ulozi Sive, Bijele i Žute mačke te Mačo Mačora – mačkolikim su kretanjama po cijeloj pozornici u predstavu unijeli golemu dozu energije, međusobnom usklađenosti dali su tekstu ritam gdje bi inače možda izostao (njihov je govoreni tekst bio u rimi kao i songovi) pa se čini da je njihova metamorfoza u mačke mogla biti potpunija jedino da su tijekom izvedbe još iskašljali i koju kuglicu krzna. Kad se tome pridoda i pjevanje (songovi su dobro iskorišteni i za „razbijanje“ dramskog teksta i za izbjegavanje jednoličnosti ritma na planu forme, dok su na planu sadržaja poslužili i da

naglaise ili istaknu pojedine dijelove priče), precizno uštimani stroj iz porodice *Felidae*, stvoren govorom i tijelima, postaje još vidljiviji. Treba reći da je glazba **Tamare Obrovac** izvrsno pratila radnju, da je *jazzastim* štihom nadopunila kostime i scenografiju i da je, barem je takav dojam, Damiru Klemeniću i glumcima olakšala posao pri pronalasku najboljih rješenja za scenski pokret.

Na kostimima **Petre Dančević** i scenografiji **Ozrena Bakotića** radio je brojčano nešto manji tim od glumačkog ansambla, no zato po kvaliteti nije zaostajao. Teško je ne primijetiti kako boje i način oblikovanja pokućstva prate boje i stil kostima i kako se ambijent prošlog vremena izvrsno uklapa u poruku o potrebi prihvaćanja *drugačijosti* (bajkovitost se najčešće smješta u prošlost, u sadašnjost ju je, poznato je, mnogo teže smjestiti). Golemi, čupavi Mačkodlak osvaja prije svega najmlađe, no stariji i nostalgичniji vjerojatno će mu još teže odoljeti s obzirom na to da nepogrešivo podsjeća na ilustracije slikovnica i osnovnoškolskih lektira iz 70-ih godina. Osim što su usklađeni sa scenografijom, kostimi su i u funkciji naglašavanja dobi likova (onih ljudskih, dakako). Također, dobro nadopunjuju glumačke transformacije (primjerice, kostimi Alin Antunović u ulozi Ludašice i kasnije Majke) i upućuju publiku, pogotovo najmlađe, na likove a da to pritom nije izvedeno doslovno, već maštovito, ostavljajući pritom djeci da ih u svojoj mašti "dopune". Dobar je primjer za to Automat, izveden sistemskom jedinicom kompjutera i robotiziranim glasom glumca koji je nosi na glavi. Kao da jedanaest glumaca nije bilo dosta, scenograf je našao jednostavno i efektno rješenje prikazivanja autobusa punog ljudi i bolnice, a posebno je dobro rješenje bio pokretni krug pokriven travom, koji je imao važnu ulogu za kretanje ne samo glumaca, nego i radnje: radnja se, zahvaljujući njemu, lako premještala iz zatvorenog u otvoreni prostor i iz grada u šumu. Debela užad koja su u šumi "igrala" stabla odlično su iskorištena za kretanje glumaca, nakratko i za vratolomije a njihov je potencijal iskorišten i u kombinaciji sa svjetlom.

Među brojnim kreativnim rješenjima redatelja **Ivana Plazibata** svakako treba spomenuti tečne prelaske iz scene uz scenu, bez imalo praznog hoda i bez naglih skokova, što nije doprinijelo samo očuvanju ritma predstave, nego i stvaranju dojma da je pred očima gledatelja koherentna cjelina, stvarni, ali drugačiji svijet u koji se stiže prolaskom kroz vrata splitskog GKL-a (nešto poput Narnije, samo što su u *Mačkodlaku* najveći negativac tripice, a i GKL je nezanemarivo veći od ormara).

U predstavi Moj prijatelj Mačkodlak teta Greta i Otac dobili su natrag djevojčicu Jelicu; djevojčica Jelica dobila je natrag svoju majku te, kao i djeca u gledalištu, čupavog prijatelja Mačkodlaka, glazbom obogaćenu avanturu i ekipu vrlo elokventnih mačaka; Mačkodlak je u Jelici i svoj drugoj djeci dobio prijatelje, a sva je publika dobila skladni kazališni mozaik u kojem je svaki element, od režije i glume preko kostimografije i scenografije pa do zvuka i svjetla, doprinio stvaranju cjelovite slike. Tripice, srećom, nije dobio nitko.

Lajkaj nas na Fejsu
i ostani informiran ;)